Αγγίζοντας έναν "έξυπνο" κόσμο... (Γιώργος Ρακκάς, πολιτικός επιστήμονας και διδάκτορας κοινωνιολογίας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 21 Σεπτεμβρίου, 2019

Επειδή μιλάμε για οικολογικό ζήτημα, ενεργειακή κρίση και τα τοιαύτα:

«Κάθε ελεύθερη αναζήτηση [σημ. στο διαδίκτυο] αντιπροσωπεύει μια τεράστια απομύζηση πόρων. Σε παγκόσμιο επίπεδο, τα κέντρα ανάλυσης δεδομένων καταναλώνουν περίπου 416 τέρραβατ ετησίως, ποσό ενέργειας το οποίο αντιστοιχεί στο τετραπλάσιο που απορροφά μια μεγάπολη σαν το Πεκίνο μέσα σε ένα χρόνο»... [Από την μελέτη του ινστιτούτου στρατηγικών αναλύσεων της Huawei, σελ. 58]

Ιδού η μεγάλη εξάρτηση του 'εικονικού' από τον πραγματικό κόσμο (ή μήπως το ανάποδο;): Οι ενεργειακές απαιτήσεις που εγείρει ο πρώτος από τον δεύτερο, η αντιστρόφως ανάλογη σχέση που έχουν συνάψει. Πράγμα που σημαίνει τι; Ότι όσο επεκτείνεται ο πρώτος, άλλο τόσο θα απομυζεί τον δεύτερο.

Δύσκολη εξίσωση, όπως και όλες οι υπόλοιπες που εμπλέκονται στο σενάριο που επεξεργάζεται η έκθεση για την θεαματική αναβάθμιση της επίδρασης του τεχνολογικού κόσμου πάνω στον πραγματικό, που υπολογίζεται να συμβεί μέχρι το 2025.

Ξεφυλλίζοντας την μελέτη, που αναφέρεται σε κάθε πλευρά του συλλογικού/ατομικού βίου, εντυπωσιάζεται κανείς και ταυτόχρονα ανησυχεί, ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα του να βαδίζεις σε μονοπάτια που επί της ουσίας είναι εντελώς άγνωστα: Ιατρικά ρομπότ, παραγωγικά ρομπότ, ρομπότ - δάσκαλοι, μηχανές που καθαρίζουν το σπίτι, προσωποποιημένα λογισμικά που πραγματοποιούν 'προσομοίωση χαρακτήρα' και άλλα τινά.

Ένα μείζον ερώτημα προκύπτει, για όλους τους ανθρώπους που δεν έχουν συνηθίσει ακόμα να αντιμετωπίζουν την τεχνολογική πρόοδο με την μοιρολατρία του αναπόφευκτου: **Ποια Βιοηθική θα καταστεί ικανή να ρυθμίσει την επίδραση όλων αυτών των καινοτομιών, έτσι ώστε να αποφευχθούν οι κακοτοπιές τους**, οι οποίες είναι σχεδόν ασύλληπτες για εμάς, όντας άνθρωποι που μας έλαχε να ζούμε στις δεκαετίες της μετάβασης από τον 20ο αιώνα στον 21ο;

Η πανουργία της ιστορίας: Αυτή είναι η μόνη συζήτηση η οποία θα παραμείνει

εντελώς 'ανθρώπινη', με την έννοια ότι η ίδια η τεχνολογική πρόοδος δεν μπορεί να μας διευκολύνει ώστε να βρούμε τις βιώσιμες απαντήσεις. Πού, όμως, θα ψάξουμε γι' αυτές;

Με λίγα λόγια: Οι 'σοφιστικέ' τεχνολογίες, απαιτούν 'σοφιστικέ' κοινωνίες για να τις διαχειριστούν. Και εδώ υπεισέρχεται η 'πανουργία της προόδου'. Γιατί όπως και σε κάθε έκφραση της Ηθικής, έτσι και με την Βιοηθική, δεν ισχύει ο γραμμικός ιστορικός χρόνος: Ο Αισχύλος, ο Ευρυπίδης, ο Σοφοκλής ή ο Σέξπιρ, για παράδειγμα, θεωρούνται ακόμα και σήμερα πολύ πιο «μπροστά», απ' ό,τι παρόμοιο έχει προσπαθήσει να μας παρουσιάσει ο σύγχρονός μας κόσμος, αν έχει καταφέρει να κατακτήσει κάποιου είδους σύγκριση στο πνευματικό του πεδίο με τα αντίστοιχα επιτεύγματα άλλων εποχών.

Τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Ότι το αίτημα για την διατήρηση και την καλλιέργεια των πολιτισμών (ή των 'τρόπων ζωής'), που συγκεκριμένα εδώ στην Ελλάδα μας τίθεται για τον Ελληνικό πολιτισμό (ή στην Ευρώπη για τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό), μάλλον καθίσταται πολύ πιο 'επίκαιρο' και 'προοδευτικό' απ' ότι το σύνολο των αξιών εκείνων που καταγγέλλουν αυτό το αίτημα ως... οπισθοδρομικό.

(Πηγή: facebook.com/giorgos.rakkas.5*)*